

че, зашито на другий-тъ край. Ч. 19. **врѣзвамъ на клѹпъ** завязываю петлей.

Клѣбо с. с. клубъ, клубокъ; шаръ: Трьколи ся черно кѣлбо, та измори всичкый свѣтъ? ноцный мракъ (*лат.*). Ч. 121. Числото на жителиты по земното кѣлбо възлиза до 1,288,000,000. Л. Д. 1869 р. 56. **Клѣбѣ, Клѣбѣнце, Клѣбцѣ** с. с. клубочекъ, шарикъ **Клѣбѣ** с. с. штука, кусокъ (матеріи): Обрусн (просоны)—пашкыры ся рѣжжѣтъ отъ кѣлбета (комата) платове и ся рѣжжѣтъ по крайща-та. (*ср. въ томъ-же знач.* трѣба: една трѣба платно).

Клѣвъ, Клѣвамъ л. дл. **Клѣвнѣ** л. сов. клюю; клюну, выклюю: Нека ти клѣве очите нашъ орелъ, а не оня, който долита изъ полската земя. Тб. 89. На камену боланъ юнакъ, Боланъ юнакъ-армосанъ. Го кѣлваеъ цѣрни орли, юнакъ имъ се много моли. В. 332.

Клѣвъкъ л. дл. **Клѣнѣкъ** л. дл. даю ростокъ, проростаю; дамъ ростокъ, проросту: Сѣмято държѣтъ въ лайно, до дѣ поклѣни, т. е. до дѣ ся отъ топлинѣ распуки и избие кѣлно. Пк. 68. Въ земьтъ дѣто не достига въздухъ, сѣмято не може да клѣви и да проникне. Л. Д. 1872 р. 242. (*ср. клонѣ*).

Клѣка с. ж. бедро: Черна биволица, устата ѝ на кѣлката? Сукманъ (*лат.*). Ч. 119. А мѣжѣтъ подирѣтъ лѣвата си рѣка на кѣлката и приготовилъ са да види и да чуе нѣщо важно. З. 274. Потемкинъ заранъ кога да си закуси, изидаль по еднѣ гѣскѣ и по еднѣ кѣлкѣ сушенѣ сланинѣ. Л. Д. 1874 р. 68.

Клѣканъ см. калканъ.

Клѣкъ с. м. *Мак., тоже что* кѣлка: Мори сваке Го'анице, Мори на кѣлкѣ соканице, Мори вѣртокалчинице! М. 532. Обула ѣ жалти чевли на крasto'и подзе; опасала свилеиъ поясъ на криви кѣлко'и. М. 285.

Клѣно с. с. ростокъ: Сѣмято държѣтъ въ лайна до дѣ поклѣни, т. е. до дѣ ся отъ топлинѣ распуки и избие кѣлно. Пк. 68.

Клѣнѣ л. дл. кляну, проклиная: прокляну: Бащѣ ѝ на столъ сѣдеше, Петра̀на люто кѣлнеше: да даде Господ, Петра̀но, девет години да лежиш, Девет постѣли да изгноиш. Д. 51, 4—8. Кѣта дена на гробъ одеещемъ,—сина плачеющемъ,—чума кѣлнеessemъ. М. 236. Кое-то дѣте земе да кѣлне или да псува други-ты дѣтца тутакси го помолятъ да не прави това. Л. Д. 1869 р. 139.

Клѣнѣ са л. дл. 1) даю клятву, клянусь; дамъ клятву, поклянусь: Думахми да ся земеми. Единъ ся други кѣлнѣхми. Д. 71, 9—10. 2) кляну, жалуясь?: Като ѝ глава отрѣза, викиѣ Недѣля що мѣже, а